

Ημερολόγιο ασημάντων 422: Ανοίξαμε και σας περιμένουμε / Δεν έχω εμπειρία οίκου ανοχής

Δημήτρης Τζουμάκας

Την Πρωτομαγιά του 1944 εκτελούνται στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής 200 πολιτικοί κρατούμενοι από το στρατόπεδο συγκέντρωσης Χαϊδαρίου σε αντίποινα για την εκτέλεση από τον ΕΛΑΣ του γερμανού υποστράτηγου Φρανζ Κρες.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

3.5.21 Αυτός ο Μάης βρίθεται από ιστορικά γεγονότα, φουντώνει η Επανάσταση του 1821 σαν σήμερα και σαν χτες. Ακριβώς σαν σήμερα πριν 200 χρόνια οι Οθωμανοί αντιλαμβάνονται ότι βρίσκονται μπροστά σε μία καθολική εξέγερση των «γκιαούρηδων», ότι υπάρχουν παντού εστίες πυρκαγιάς και ο Σουλτάνος Μαχμούτ ο Β΄ εκδίδει φερμάνι με το οποίο διατάσσει τη γενική σφαγή των επαναστατών και τον εξανδραποδισμό των γυναικόπαιδων. Την ίδια μέρα πάντα (3.5.1821) οι τούρκοι αποστέλλουν στην Κύπρο ισχυρά στρατεύματα για να εμποδίσουν την εξέγερση και προβαίνουν σε διωγμούς λεπλασίες και καταστροφές. Στο μεταξύ στην Κωνσταντινούπολη αποκεφαλίζεται ο 100χρονος επίσκοπος Μυριόπολης. Πριν 200 χρόνια σαν χτες (2.5.1821) οι Ψαριανοί με τον πλοίαρχο Ανδρέα Γιαννίτση αρπάζουν από τον κόλπο του Αίνου 23 τουρκικά κανόνια και τα μεταφέρουν στα Ψαρά για την ενίσχυση της άμυνας του νησιού. Αλλοίμονο, στη συνέχεια θα γραφτούν οι σπαραξικάρδιοι στίχοι «στων Ψαρών την ολόμαυρη ράχη περπατώντας η δόξα μονάχη». Στην οδό Ψαρών 3, στα σπλάχνα της Αθήνας, νυν πλατεία Καραϊσκάκη, πέρασα τα 14 πρώτα χρόνια της ζωής μου. Την Πρωτομαγιά του 1944 εκτελούνται στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής 200 πολιτικοί κρατούμενοι από το στρατόπεδο συγκέντρωσης Χαϊδαρίου σε αντίποινα για την εκτέλεση από τον ΕΛΑΣ του γερμανού υποστράτηγου Φρανζ Κρες. Από αυτούς 170 ήταν πρώην ακροναυπλιώτες κρατούμενοι και οι υπόλοιποι πρώην εξόριστοι στην Ανάφη. Έχουμε επίσης τη Μαγιατική εξέγερση του 1968 στη Γαλλία, όπου το Παρίσι φοιτητοκρατείται για ένα ολόκληρο μήνα,

καταλαμβάνονται τα εργοστάσια, οι ραδιοφωνικοί σταθμοί και η τηλεόραση, όλη η χώρα απεργεί και στο τέλος εμφανίζεται ο εξαφανισμένος στρατηγός Ντε Γκώλ, μαζεύει ένα εκατομμύριο κόσμο στην πλατεία, προσφέρει γενναίες αυξήσεις στους εργαζόμενους και εκφωνεί τον επικήδειο της συμβολικής αυτής Επανάστασης (αφού δεν μπόρεσε να αγγίξει τις τράπεζες και τα στρατά) καταλήγοντας ότι «οι δάσκαλοι πρέπει να διδάσκουν, οι φοιτητές να φοιτούν και οι εργάτες να εργάζονται» ξεχνώντας ότι και οι επαναστάτες πρέπει να επαναστατούν.

4.5.21 Ετοιμάζονται να ανοίξουν τα μαγαζιά παρόλο που τα κρούσματα μόνο στο κέντρο της Αθήνας ήταν χτες 375 και οι νεκροί στην επικράτεια σε μια μέρα από κορονοϊό φτάκανε τους 80, οι μαγαζάτορες που τσακίστηκαν από την πανδημία ξεσκονίζουν τα γυαλικά στα ράφια, στολίζουν και βάφουν τις γλάστρες, ελπίζοντας στη δεύτερη παρουσία και σώπα όπου νάναι θα σημάνουν οι καμπάνες. Όπως και να το δεις είναι καλό, είναι λυτρωτικό. Ανοίγουν οι επιχειρήσεις, έρχονται οι επενδυτές και οι τουρίστες, κορίτσια ο στόλος. Βέβαια το χρέος έχει πάει στα ύψη, παρά τα χρόνια της αιματηρής λιτότητας το αποτέλεσμα είναι χειρότερο, μας διέλυσαν «οι κουτόφραγκοι» οπότε καλά τα έλεγε και τα λέει ο Γιάννης κάθε ΜΕΡΑ25 στην ανάλυσή του έχουμε τράπεζες και οικονομίζομπε, αλλά κι αυτός στην πράξη ήταν ουτ, εντάξει ήταν και το κόμμα στη μέση που δεν γούσταρε διπλό νόμισμα, bitcoin, δραχμή και χαπαχούπες και εν κατακλείδι έχουν δίκιο και οι λποτές και οι τραπέζιτες: άλλο να κλέβεις μία τράπεζα που περιέχει σκληρό νόμισμα ευρώ, κι άλλο να φορτώνεις στην πλάτη σου δραχμές και λίρες Τουρκίας (από ένα πραπίριο βενζίνης κι από τρόμπα αέρος).

• Δεν έχω εμπειρία οίκου ανοχής αν και ζούσα σε περιοχή που έβριθε από πορνεία, από κάτω μας η κυρία Άννα διανυκτέρευε, το Μεταξουργείο είχε τις πουτάνες του και τις θεατρίνες του, η οδός Ακομινάτου και η Μεγάλου Αλεξάνδρου έσφυζαν από ζωή, αποκρίατικους χορούς και πελάτες. Την αγαπούσα αυτή την περιοχή αν και δεν την έζησα όσο θα ήθελα, με τον αγοραίο έρωτα στο αλσάκι του σταθμού Λαρίσης με τη μικροπαρνομία της και το κλωτσοσκούφι στα στενά και στην άσφαλτο, τη νοσταλγώ όπως συνήθως νοσταλγούμε αυτό που δεν ζήσαμε, αυτό που διέφυγε. Τώρα λοιπόν, εδώ πιο πάνω στην οδό Φυλής που έχουν κλείσει τα μπουρδέλα μαζεύτηκε όλη η δυστυχία, τα ανθρώπινα κουρέλια τα πέταξαν έξω από τις δομές, στο έλεος των εμπόρων του θανάτου με τα καμινέτα, τα σκληρά, τα νοθευμένα ναρκωτικά, πίσω από το μύθο της θάνατης φυλής η βιτρίνα του σύγχρονου φτωχοποιημένου αθηναϊκού καπιταλισμού στην άκρη της βελόνας. Και τα μεσάνυχτα η κλασική παρέλαση των Σομαλών στην Αχαρνών, με τα τσεμπέρια τους οι γυναίκες, κάποιες από την Ερυθραία και το Σουδάν, σπιτές, καμαρωτές, με τις φωνάρες τους, λες και κέρδισαν τον αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα και το λόπτο. Σκοπός είναι να μην επιβάλεις την ελευθερία σου, τις βόλιες σου και ...την αγάπη σου στον άλλο.

5.5.21 Τετάρτη. Μου έκλεψαν τα φρούτα στη Λαϊκή, «η μαύρη γυναίκα», λέει ο πακιστανός πωλητής, «σου τα πήρε την ώρα που έπαιρνες τα ρέστα». Με έπιασαν τα γέλια, ντομάτες και αγγουράκια ήταν, κι ένα φράγκο η βιολέτα Τσε Γκεβέρα: «Να θυμάσαι πάντα αυτούς που σου δίνουν και να ξεχνάς αυτά που δίνεις εσύ». Να ξεχνάς κι αυτά που σου κλέβουν. Αύριο η πορεία της Πρωτομαγιάς.